

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/215/2017
Identifikačné číslo spisu: 1414210567
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1414210567.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. J., bytom v L., H. XX, zastúpeného Mgr. Toni Khuri, advokátom so sídlom v Bratislave, Dlhé diely II/13, proti žalovaným 1/ Y. K., bytom v J. R. XX a 2/ H. K., bytom v J. R. XX, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7 C 170/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2017 sp. zn. 3 Co 286/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalované 1/ a 2/ nemajú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. júna 2015 č. k. 7 C 170/2014-185 žalobu žalobcu zamietol s tým, že o náhrade trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom pozemkov, a to parcely registra „C“ č. XXXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 34 m² a parcely registra „C“ č. XXXX, záhrady o výmere 360 m², zapísaných katastrálnym odborom Okresného úradu Bratislava pre Okres Bratislava, Bratislava mestská časť G., k.ú. G., na LV č. XXX, nachádzajúce sa v záhradkárskej oblasti R. R. (ďalej aj „nehnutelnosti“) z dôvodu, že 30. septembra 1993 uzatvoril s právnymi predchodcami žalovaných C. K.C. a Z. K., ako podielovými spoluvlastníkmi, kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalobca uviedol, že po uzavretí kúpnej zmluvy mu mal byť predmet prevodu odovzdaný a nehnuteľnosť od tohto dňa nerušene užívať, platil náklady spojené s užívaním, podieľal sa na spoločných platbách schválených ostatnými vlastníkmi záhrad a chatiek v tejto lokalite; finančne sa podieľal na vybudovaní vodovodnej prípojky, spodnej časti chodníka a v roku 1994 vykonal rozsiahle opravy, vybudoval kúpeľňu, WC, vodovodnú a kanalizačnú prípojku. Súd prvej inštancie preskúmal, či boli na strane žalobcu splnené všetky zákonné podmienky nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnostiam vydržaním a či

boli odstránené pochybnosti o oprávnenej držbe, a to objektívna dobromyseľnosť na strane žalobcu (t.j. či ako držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle), tiež vzal do úvahy, či žalobca ako držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od neho požadovať, nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Dospel k záveru, že žalobca nenaplnil podstatnú náležitosť, a to dobromyseľnosť, nakoľko s ohľadom na listinné dôkazy žalobca vedel a mal vedieť, že nedošlo k zápisu (vlastníckeho práva) do katastra. Podľa súdu prvej inštancie právny omyl držiteľa, vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia zákona platného v dobe uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy, t.j. v dobe, kedy sa žalobca ako držiteľ ujal držby, nie je ospravedlňiteľný. Mal za zrejmé, že bolo verejne známe, kto je vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník, pričom odo dňa uzatvorenia kúpnej zmluvy žalobca nevykonal žiaden úkon smerujúci k zmene zapísaného existujúceho vlastníctva, súc si plne vedomý uvedených skutočností, a preto nemohol byť dobromyseľný v držbe cudzej veci, keď mu bol známy právny stav a ani ako vlastník, ktorý sa k veci správal ako k vlastnej (napr. uhrádzanie dane z nehnuteľnosti). Dospel k záveru, že žalobcom tvrdená dobrovoľná držba predmetných nehnuteľností nebola oprávnená, nebola dobromyseľná po celý čas vydržania a nebola ani nerušená. Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nenastali zákonom predvídané skutočnosti na nadobudnutie vlastníctva vydržaním.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. marca 2017 sp. zn. 3 Co 286/2015 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, v časti týkajúcej sa veci samej, ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil; žalovaným 1/ a 2/ priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie opodstatnenosti žaloby na určenie vlastníckeho práva vydržaním predmetných nehnuteľností, ako aj na relevantnosť tvrdení žalovaných 1/ a 2/ z hľadiska skutočností uvádzaných na svoju obranu. Odvolací súd konštatoval, že žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by napriek zneniu čl. III. kúpnej zmluvy (návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra bude podpísaný zmluvnými stranami zároveň s kúpnu zmluvou) on sám vykonal nejakú aktivitu smerujúcu k podaniu návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra. Aj povinnosť zaplataenia zvyšnej časti dohodnutej kúpnej ceny 250.000,- Sk žalobcom v zmysle čl. III kúpnej zmluvy bola viazaná na zavkladovanie vlastníckeho práva. Poukázal na to, že napriek tomu (ako aj správne poznamenal súd prvej inštancie) žalobca po uzavretí kúpnej zmluvy nevykonal žiaden úkon smerujúci k zmene existujúceho zapísaného vlastníctva, a preto podľa odvolacieho súdu nemohol byť dobromyseľný v držbe cudzej veci, keď mu v zmysle platného právneho poriadku museli byť známe právne a evidenčné účinky zápisu práv k nehnuteľnostiam. Požiadavka na vklad vlastníctva do katastra nehnuteľností je podľa odvolacieho súdu jasne a jednoznačne vymedzená v § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, že ak sa nehnuteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Samotnou zmluvou (právny dôvod či titul) vlastníctvo alebo iné vecné právo ešte nevzniká; zmluvou vzniká nadobúdateľovi záväzkový nárok požadovať na scudziteľovi prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Účinky vkladu podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, teda vo vecno-právnych následkoch, a nie v obligačno-právnych následkoch, ktoré nastali už platným prijatím návrhu (§ 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka) na uzavretie zmluvy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. augusta 2011, sp. zn. 3 Cdo 29/2010). Konštatoval, že pokiaľ sa žalobca ujal držby nehnuteľností v roku 1993 na základe (kúpnej) zmluvy o ich prevode, ktorá nebola zavkladovaná do katastra nehnuteľností podľa osobitného predpisu (zákon č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam), hoci Občiansky zákonník pre vznik vlastníckeho práva takýto vklad vyžadoval, žalobca nemohol byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je ich vlastníkom, aj keď subjektívne mohol byť o svojom vlastníctve presvedčený. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu v preskúmvanej veci správne právne posúdil otázku vydržania, jeho zákonných predpokladov a správne vyvodil, že žalobca nesplnil jeden z týchto zákonných predpokladov, a to dobromyseľnosť v tom, že mu predmetné nehnuteľnosti patria. Odvolací súd dospel k záveru, že vychádzajúc zo zápisu v katastri vykonanom po nadobudnutí účinnosti zákona č. 265/1992 Zb. si žalobca musel byť vedomý, že kým nie je preukázaný opak, stav katastra zodpovedá skutočnému

stavu veci (§ 11 zákona č. 265/1992 Zb.), preto žalobca nemohol dôvodne nadobudnúť ani pochybnosti o tom, či jeho držba nehnuteľností je vôbec oprávnená alebo nie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP (kedy dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne). Uviedol, že pred vydaním napadnutého rozsudku ho odvolací súd vyzval, aby sa vyjadril k možnému použitiu ustanovenia § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom odvolací súd toto vyjadrenie ani len nespomenul v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalobca poukazuje na to, že v tomto vyjadrení okrem iného uviedol, že žalobca sa o skutočnosti, že nebol zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník sporných nehnuteľností dozvedel tesne pred podaním žaloby, a to na základe oznámenia právneho zástupcu žalovaných 1/ a 2/. Nikdy nemal pochybnosti o svojom vlastníctve, pretože z pohľadu veci bolo jasné, že disponoval kúpnu zmluvou, bolo preukázané svedectvami, že došlo k zaplateniu kúpnej ceny a došlo k odovzdaniu nehnuteľnosti a od tohto momentu nehnuteľnosti nerušene užíval, čo bolo preukázané svedectvami. Uzavretá kúpna zmluva podľa neho slúži ako dôkaz k oprávnenej držbe a nie ako podklad k návrhu na vklad. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 207/2005, podľa ktorého „okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery (práva) a svedčiace o poctivosti nadobudnutia, t.j. tzv. titulu uchopenia sa držby (objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia držby). Oprávnená držba sa nemusí nutne opierať o existujúci právny dôvod; postačí, aby bol daný aj domnelý (putatívny právny dôvod.“ Ďalej citoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 124/2003: „Rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nie je rozhodnutím, s ktorým by zákon spájal vznik účinnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci. Účinky vkladu podľa ustanovenia § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t.j. vo vecnoprávných následkoch, a nie v obligáčnoprávných následkoch (v účinnosti) zmluvy, ktoré nastali platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 1 OZ).“ Žalobca dodal, že fakt, že vtedajšia správa katastra nerozhodla o vklade vlastníckeho práva, pretože asi jej nebol takýto návrh podaný zo strany predávajúcich, nemení nič na veci, že zmluva bola i naďalej platná a mohla byť podkladom k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Zároveň navrhol odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalované 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žiadali dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle §

419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

9. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. O tom, či je daná prípustnosť dovolania, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

12. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 211/2016).

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 súbežne z písm. b/ aj c/ CSP, podľa ktorých dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, b/ ktorá dovolacím súdom dosiaľ nebola riešená a c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a zároveň aj písm. b/ a c/ CSP najvyšší súd v iných právnych veciach (viď napríklad rozhodnutia 6 Cdo 185/2016, 3 Cdo 224/2017) uviedol, že prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci v jednej a tej istej právnej otázke, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nemožno odôvodňovať súčasným splnením predpokladov jeho prípustnosti podľa písm. a/, písm. b/ a písm. c/ § 421 ods. 1 CSP, resp. len všeobecne poukazom na toto ustanovenie. Takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné. Uvedené predpoklady sa pri rovnakej právnej otázke vzájomne vylučujú. Nemožno totiž prijať záver, že určitá právna otázka je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená ustálene a zároveň, že je riešená rozdielne, resp. že nie je vôbec riešená. Označený nedostatok v odôvodnení predpokladov prípustnosti dovolania má za následok aj nemožnosť aplikácie § 440 CSP o viazanosti dovolacím dôvodom so vzájomne sa vylučujúcimi predpokladmi jeho prípustnosti. Vo svojej podstate znamená odôvodnenie dovolania neprípustným dovolacím dôvodom. Nesprávne právne posúdenie veci

je prípustným dovolacím dôvodom, len ak sa týka otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ak je splnený predpoklad podľa písm. a/ alebo podľa písm. b/ alebo podľa písm. c/ § 421 ods. 1 CSP.

16. Vec prejednávajúci senát, ktorý sa stotožňuje s vyššie popísaným právnym názorom, nadväzujúca naň dodáva, že pokiaľ procesná strana v dovolaní tvrdí, že daná právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vôbec riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), nemôže zároveň tvrdiť, že dovolacími senátmi najvyššieho súdu je rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Dovolací súd totiž nemôže rozhodovať rozdielne za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17. Žalobca, ako už bolo uvedené vyššie, všeobecne odôvodnil dovolanie nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 432 ods. 1 CSP) s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobcu riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie riešiace otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

18. Uplatnený dovolací dôvod žalobca nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. neuviedol konkrétne, ktorú právnu otázku riešil odvolací súd nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva. V nadväznosti na uvedené považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že na to, aby určitá otázka mohla byť z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP relevantná, musí mať zreteľné charakteristické znaky v tom zmysle, že je to otázka právna a nie skutková a musí byť vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť a následne dôvodnosť dovolania, čo v danom prípade vzhľadom na obsah dovolania splnené nebolo. Žalobca ale nešpecifikoval právnu otázku, o ktorej tvrdí, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli.

19. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

20. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Ak však dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo nejasné v tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na mysli, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach CSP nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domnienok alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok riešených prvoinštančným a odvolacím súdom mal dovolateľ (jeho advokát) na mysli pri formulovaní dovolania.

21. Vzhľadom na to, že žalobca odkázal na dve rozhodnutia najvyššieho súdu, v súvislosti s ktorými možno uvažovať a z obsahu dovolania tak možno vyvodiť, že žalobca namieta, že určitá právna otázka je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená rozdielne v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Avšak ani

v súvislosti s týmto uplatneným dovolacím dôvodom nemožno hovoriť o rozdielnej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Rozsudok najvyššieho súdu z 1. januára 2013 sp. zn. 2 Cdo 207/2005, na ktorý žalobca poukazuje, v ktorom je otázka splnenia predpokladov vydržania vo väzbe na splnenie podmienok oprávnenej držby riešená vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozsudku odvolacieho súdu vo všeobecnej rovine, resp. z odôvodnenia ktorého je zrejmé, že najvyšší súd pri rozhodovaní vychádzal z iných skutkových okolností zistených súdmi nižšieho stupňa, tak nemožno prijať záver, že by tento rozsudok predstavoval v súvislosti s ďalším žalobcom citovaným rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 124/2003, podľa ktorého „Rozhodnutie katastrálneho úradu o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nie je rozhodnutím, s ktorým by zákon spájal vznik účinnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci. Účinky vkladu podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, teda vo vecno-právnych následkoch, nie však v obliagačno-právnych následkoch, ktoré nastali už platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

22. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že pokiaľ už v čase uzavretia kúpnej zmluvy platila jasná právna úprava spôsobu nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam obsiahnutá v § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa znenia ktorého „ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, vlastníctvo sa nadobúda vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov (zák. č. 162/1995 Z. z.)“, tak nemohol byť žalobca pri nadobúdaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti špecifikovanej v petite žaloby dobromyseľný. Uvedený záver je súladný (korešponduje) s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v uznesení NS SR sp. zn. 4 Cdo 283/2009 z 27. októbra 2010, kde sa uvádza: „V zmysle ustanovení §§ 129 ods. 1 a 130 Občianskeho zákonníka oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Oprávnená držba popri všeobecných znakoch držby musí spĺňať požiadavku dobrej viery držiteľa, že mu vec patrí. Dobrá viera (ako predpoklad oprávnenej držby) je presvedčením nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec, pričom iba samotná detencia nestačí. Oprávnená držba sa musí opierať o právny titul a súčasne musí byť poctivá v zmysle existencie dobrej viery držiteľa. Len výnimočne sa môže zakladať na právnom omyle. Ospravedlniteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho právneho posúdenia právnych dôsledkov určitých konkrétnych právnych skutočností. Omyl vychádzajúci z neznalosti alebo z nedokonale znalosti celkom jednoznačného a zrozumiteľného ustanovenia zákona je omyl neospravedlniteľný. Pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa totiž predpokladá, že každý sa oboznámi so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý má v úmysle urobiť.“ Odvolací súd rozhodol v súlade s týmto právnym záverom vychádzajúcim z ustálenej praxe dovolacieho súdu.

23. Dovolací súd k žalobcom cit. rozhodnutiu Ústavného súdu Českej republiky poukazuje na vymedzenie pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, sú ňou rozhodnutia alebo stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale tiež opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom (porovnaj napr. sp. zn. 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 129/2017, 8 Cdo 33/2017). Na uvedené nadviazal aj judikát prijatý na kolégiu najvyššieho súdu dňa 9. októbra 2018, ktorého právna veta znie: „do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018). Vychádzajúc z uvedeného, žalobcom cit. nález Ústavného súdu Českej republiky netvorí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, a tak nemôže byť posudzovaný z hľadiska žalobcom tvrdenej

rozdielnosti v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

24. Napokon dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ žalobca poukazuje vo svojom dovolaní na skutočnosť, že odvolací súd v dôvodoch rozhodnutia nespomenul jeho písomné vyjadrenie k možnému použitiu ustanovenia § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

25. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

26. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

27. Vychádzajúc z vyššie uvedeného treba mať podľa dovolacieho súdu za to, že dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská oboch strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i pre rozhodnutie rozhodné ustanovenia právnych predpisov, z ktorých tento súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Z pohľadu spochybniteľnosti úvah odvolacieho súdu je pritom významné len to, či sa tento rozhodne aj doplniť úvahy súdu prvej inštancie a ak áno, či takýmto jeho dopĺňujúcim úvahám nepôjde vytknúť medzerovitosť v uvažovaní alebo také rozpory s dôvodmi súdu prvej inštancie, ktoré už zakladajú prekvapivosť (nečakanosť) uzavretého odvolacím súdom, či arbitrárnosť (neodôvodnenosť). V prejednávanej veci však o prípad žiadneho z týchto nedostatkov nešlo.

28. V súvislosti s poukázaním na uvedenú nejasnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť vymedzenia právnej otázky významnej z hľadiska § 421 ods. 1 CSP dovolací súd pripomína, že postup súdu pri odstraňovaní väd podania, ktorý sa uplatňuje v konaní na súde prvej inštancie (§ 129 CSP), sa v dovolacom konaní neuplatňuje. V konaní o dovolaní, a to vzhľadom na mimoriadny charakter tohto opravného prostriedku, je jediným (výnimočným) prípadom, v ktorom súd prihliada na existenciu väd dovolania a dovolateľa vyzýva na ich odstránenie, situácia, v ktorej dovolateľ (riadne nepoučený v odvolacom konaní) nie je zastúpený advokátom a podal dovolanie nespísané advokátom (viď § 429 ods. 1 v spojení s § 436 ods. 1 CSP, k tomu pozri aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad 1 Cdo 7/2017, 3 Cdo 151/2017, 4 Cdo 8/2017, 5 Cdo 118/2017, 7 Cdo 82/2017, 8 Cdo 157/2017).

29. V danom prípade je dovolanie žalobcu vadné v tom, čo bolo podstatné pre posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (vo vymedzení právnej otázky, ktorá ešte nebola dovolacím súdom riešená) alebo z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (vo vymedzení právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne). Nejde však o vadu, ktorú by sa mal súd pokúsiť odstrániť. Vada dovolania tejto povahy bráni dovolaciemu súdu, aby v danom prípade uskutočnil

dovolací prieskum.

30. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ druhá časť vety CSP odmietol, pretože žalobca nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 432 ods. 2 CSP.

31. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.